

А бѣлиятъ Вардаръ, кротко изнизваше блѣскави води надолу — къмъ блѣнувания отъ вѣкове югъ...

24.

Деспината на Родопитѣ доби мъртва рожба.

И отъ тогазъ не можа вече да се вдигне отъ одъра. Нѣкаква чудна, непозната болестъ я топѣше като вощеница. Отъ день на день тя линѣше, все по-бледна, съ жълто чело и безцвѣтни устни, отказваше да приеме храна, чезнѣше като сѣнка въ мекитѣ възглавници.

— Урочасала е — шпнѣха женитѣ въ Цѣпина — не е кабилъ толкова хубостъ, толкова гиздостъ, толкова честитостъ да отминатъ отъ лошото око.

Посърнала, заприличала на нежитъ, госпожа Тамара трѣпнѣше при мисълта, че Славъ ще се върне отъ Тесалоника, гдето бѣ слѣзалъ съ лодетѣ си за сватбата на графъ Евстахий и дѣщерята на Епирския деспотъ, за да занесе помощта си противъ царъ Борила и за да приеме феода си въ Велика Влахия.

Детето се бѣ родило преди време. Ала още много по-рано Изабелъ бѣ почнала да губи веселостта си, да стои дълго време край прозореца на стаята си, подпрѣла рѣчка на перилото, загледана безмълвна и неподвижна по цѣли часове въ синитѣ далечини.

За родината си ли вѣхнѣше? За баща си, за сроднитѣ, за любимъ ли тѣгуваше? Тайна мъжа ли криеше? Бильосалъ ли я бѣше нѣкой?

Госпожа Тамара реши да повика нѣкоя баячка да разгони урокитѣ въ пусти поля тилилейски.

Двама стражари слѣзоха въ селището и следъ малко доведоха старата баснатарка Доста.

Дори и въ просторната, високосводеста стая на деспината бѣ душно. Отъ широко отворенитѣ прозорци въздухътъ струеше като пламъкъ, сякашъ слънцето се бѣ разтопило въ бѣлото нажежено небе. Само остриятъ писъкъ на лѣстовицитѣ разкъсваше тежката тишина на следпладнето.

Баснатарката напълни една зелена паница съ вода, взе съ ножицитѣ разгорѣлъ вжгленъ, пусна го въ водата.